

iber:Camera

orquesta da camera

miloš karadaglić
guitarra

boccherini

marcello

vivaldi

weiss

schubert-mahler

diumenge 30 de març del 2025, 19:00 h
auditori de girona

FUNDACIÓ
VILA CASAS

**aquest programa
ha estat possible gràcies
al suport de la fundació vila casàs**

Marga Ximenez

de Festes i des/Fetes

18.01 — 18.05.2025

Museu Can Mario, Palafrugell

Sergio Galán (heterònim) *La biblioteca de la meva mare*, 2000. © Marga Ximenez, VEGAP, Barcelona, 2025. Fotografia: Xavi Padrós

FUNDACIÓ
VILA CASAS

CAN
MARIO
PALAFRUGELL

Luigi Boccherini (1743 - 1805)

Quintet per a guitarra i corda, en re major (1798)

IV. Fandango (re menor)

Alessandro Marcello (1673 - 1747)

Concert per a oboè i orquestra, en re menor (ca. 1715),
arranjament per a guitarra (M. Karadaglić)

II. Adagio

Antonio Vivaldi (1678 - 1741)

Concert per a guitarra, en re major, RV. 93 (ca. 1730)

I. [No tempo] / II. Largo / III. Allegro

Silvius Leopold Weiss (1687 - 1750)

Passacaglia, en re major, WSW. 18 (n. d.)

F. Schubert (1797 - 1828)

- **G. Mahler** (1860 - 1911)

“La mort i la donzella”,

arranjament per a orquestra de cordes (1824)

I. Allegro / II. Andante con moto / III. Scherzo. Allegro molto - Trio / IV. Presto - Prestissimo

durada total del concert: 100 minuts (entreacte inclòs)

Miloš Karadaglić

Miloš és un dels guitarristes clàssics més cèlebres del panorama actual. La seva carrera va començar el seu meteòric ascens el 2011, amb el llançament del seu àlbum debut «Mediterrani», un èxit de vendes internacional de Deutsche Grammophon. Des d'aleshores, s'ha guanyat legions de fans, premis i elogis a tot el món a través de les seves extenses gires, set gravacions que encapçalen les llistes d'èxits i aparicions a la televisió.

Ara en exclusiva per a SONY Classical, Miloš s'ha compromès a ampliar el repertori per a la guitarra clàssica. El seu primer àlbum, titulat simplement 'Baroque', va sortir a l'octubre de 2023 i presenta una cuidada selecció d'obres barroques especialment transcrits i arreglades per a guitarra, tant en solitari com en col·laboració amb Jonathan Cohen i el seu conjunt Arcangelo. Igualment apassionat per la música de nova creació, el llançament de Miloš 'The Moon and the Forest' presenta dos concerts d'estrena mundial, d'Howard Shore i Joby Talbot.

En l'última dècada, la popularitat de l'instrument s'ha disparat gràcies a l'enfocament pioner de Miloš. Els aspirants a guitarristes poden fins i tot aprendre amb ell a través de la sèrie 'Play Guitar with Miloš' de Schott'. El 2016, BBC Music Magazine el va incloure en la seva llista de «Sis dels millors guitarristes clàssics del segle passat».

Miloš ha actuat com a solista amb algunes de les millors orquestres del món: Filharmòniques de Londres i Los Angeles, Simfònica d'Atlanta, Orquestra de Filadèlfia, Simfònica de Chicago, Or-

questra de Cleveland, Orquestra Nacional d'Espanya, Santa Cecilia de Roma i NHK de Tòquio. El seu primer recital en solitari al Royal Albert Hall, amb entrades esgotades, va ser lloat per la crítica i va causar sensació a tot el món. Va tornar a la sala després de la pandèmia al juny de 2022 davant un públic que va omplir l'aforament.

Miloš és l'artista principal de 2024 del Prinsengrachtconcert d'Amsterdam. Altres fites recents i pròximes inclouen debuts amb la Simfònica de la Ràdio de Frankfurt i Alain Altinoglu per al concert anual Europe Open Air, l'Orchestre Philharmonique de Ràdio France, la Simfònica Nacional de Corea; actuacions de retorn amb les Simfòniques d'Atlanta i Detroit, l'Orchestre Métropolitain i l'OSM de Mont-real, l'Orquestra Hallé, la Filharmònica de Londres i la Simfònica de la Ciutat de Birmingham; extenses gires pel Regne Unit, els EUA i la Xina, així com recitals al Japó, Espanya, Oslo, San Francisco, Londres i els Festivals de Música de Verbier, Gstaad i Bad Kissingen.

Nascut a Montenegro el 1983, Miloš es va traslladar a Londres per a estudiar a la Royal Academy of Music als 17 anys. Continua vivint i treballant a Londres, encara que manté estrets llaços amb la seva terra natal.

Toca amb una guitarra Greg Smallman de 2017.

Orquesta Da Camera

Va ser fundada el 2013 i va debutar al Palau de la Música Catalana amb motiu del 25è aniversari de la Temporada Ibercamera. Està formada per membres del Quartet Casals, Quartet Elias, Quartet Gerhard, Quartet Cosmos, Trio VibrArt, Trio Pedrell i joves músics que col·laboren habitualment amb les millors orquestres internacionals com la Mahler Chamber Orchestra, Les Arts Florissants, l'Orquestra de Ràdio Frankfurt, la Lucerne Festival Orchestra, Nacional d'Espanya, la London Philharmonic, la Filharmònica de Dortmund, Simfònica de Bamberg o l'Acadèmia de la Filharmònica de Berlín. Tots ells músics que formen part d'una generació que ha canviat el destí de la música de cambra al nostre país.

Després del seu reeixit debut, el 2014 l'orquestra va ser immediatament convidada a actuar en el Festival Internacional de Música Pau Casals del Vendrell. El 2015 l'orquestra va realitzar la seva primera gira de concerts i des d'aleshores ha col·laborat amb pianistes com Martha Argerich, Maria João Pires, Alexander Toradze i Varvara, els violinistes Peter Hanson i Antje Weithaas, i el guitarrista Pepe Romero.

Incorpora al seu repertori obres de Bach, Schoenberg, Mendelssohn, Mozart, Xostakóvitx, Strauss, Txaikovski, Beethoven i Haydn, entre altres.

El paper indiscutible de la guitarra en la música popular espanyola va ser aprofitat per compositors del segle XVII (com Gaspar Sanz) i de finals del XVIII (com Ferran Sor o Luigi Boccherini) per portar-la al terreny de la música culta. Els grans intèrprets-compositors del XIX, com Agudo o Tàrrega, van mantenir-la en llocs de privilegi, però els gustos i les modes en el consum de la música van jugar-hi en contra: la seva sonoritat elegant, càlida i suau, la feien ideal per ser escoltada als salons privats, però no a les grans sales de concert que van florir durant el segle XIX. El retorn de la guitarra als circuits de la música clàssica no es va consolidar fins ben entrat el segle XX amb la confluència d'una sèrie de guitarristes que van modernitzar-ne la tècnica, el repertori i la pedagogia, i també van fer una feina ingent de recuperació d'obres del Renaixement i del Barroc: Daniel Fortea (València), Miquel Llobet (Barcelona), Andrés Segovia (Linares), Regino Sainz de la Maza (Burgos) o Narciso Yepes (Múrcia). Després d'ells, ja no s'ha fet ni una passa enrere i la guitarra està retornant al lloc que, per repertori, musicalitat i possibilitats tècniques, li pertoca.

Luigi Boccherini va arribar a Madrid als 25 anys i ja s'hi va quedar a viure per sempre. La seva reputació com a violoncel·lista i com a compositor el precedien, i va treballar per a la cort dels Borbons, principalment per a l'infante Don Luís, germà del rei Carles III. L'esmentat infante era un bala perduda i protagonitzava escàndols a la cort cada dos per tres: quan va casar-se amb una aristòcrata 30 anys més jove que ell, el rei el va enviar a viure al Palacio de la Mosquera, a Arenas de San Pedro —a tres dies de camí de Madrid— per allunyar-lo de la cort. L'infante es va endur al seu “exili” mitja dotzena de músics sota les ordres de Boccherini. Allà, en un entorn plàcid i ben lluny del tràfec de la capital, Boccherini va compondre dotzenes i dotzenes de quintets, quartets, sextets i altres obres per al petit grup de músics amb els que compartia l'obligació d'oferir concerts privats al seu “amo” quan aquest ho requeria. Quan l'infante va morir, Boccherini va tornar a Madrid on va seguir

treballant fins al final de la seva vida. El Quintet anomenat “Fandango” va ser escrit durant la dècada de 1790 i inclou la guitarra com a instrument destacat, un fet que es repeteix en una dotzena d'obres de l'autor que volia donar un color autòcton a la seva música. L'obra ens trasllada a finals del XVIII, als salons privats dels nobles de Madrid que oferien concerts als seus convidats i ens apropa a la vida dels músics de l'època que, amb un nivell tècnic excel·lent, explotaven els recursos dels seus instruments al servei de la música elegant de Boccherini.

Durant l'època del Barroc, Venècia va ser una capital musical de primer ordre. No solament pels concerts i òperes que s'hi oferien diàriament, sinó també pel prestigi que donava entre nobles i burgesos el fet de saber tocar un instrument. Els germans Alessandro Marcello (jurista i diplomàtic) i Benedetto Marcello (advocat) eren bons intèrprets de violí i reconeguts músics dilettants que participaven als concerts que organitzava el seu pare (senador venecià) al palauet de la família. L'obra més interpretada d'Alessandro és el Concert per a oboè en re menor, de la qual avui n'escoltem el segon moviment en versió per a guitarra i orquestra. L'obra va adquirir molta popularitat gràcies a l'adaptació per a clave que en va fer Johann Sebastian Bach.

Antonio Vivaldi va compondre centenars de concerts destinats al lluitment d'un (o més) instruments solistes. La seva feina a l'Ospedale de la Pietà estava al servei de les noies internes que, quan eren considerades aptes per a casar-se, havien de lluir en la interpretació musical i així tenir més números per a ser triades com a esposes d'algun burgès o noble que, prèviament, hagués fet una bona donació a la institució. Així, si la noia en qüestió era violinista, calia compondre un concert per a violí, si era fagotista, un concert per a fagot i si era llaütista, un concert per a llaüt. En l'arxiu de manuscrits de Vivaldi dipositats a la Biblioteca de Torí consten quatre concerts per a llaüt, segurament escrits cap al 1730, entre els quals destaca aquest que avui sentim en transcripció per a guitarra.

La passacaglia, o “pasacalle”, era un gènere molt popular a l'Espanya del segle XVI: bàsicament es tracta d'una sèrie de variacions sobre una línia de baix que es repeteix obstinadament. La fórmula es va estendre per Europa i a l'època del Barroc ja era una forma musical consolidada i conreada per tots els compositors. Silvius Leopold Weiss va ser llaütista del príncep de Saxònia, amb cort a Dresde, i va compondre més de 600 obres per a llaüt. Aquesta Passacaglia és una de les seves obres més interpretades i respon perfectament a la seva intenció: servir com a obra de lluïment per a l'intèrpret que, a cada reexposició del baix, l'ornamenta amb passatges més i més difícils.

El quartet més popular de Franz Schubert és el penúltim que va compondre conegut amb el sobrenom de “La mort i la donzella”, ja que el segon moviment presenta una sèrie de variacions sobre la cançó que ell mateix havia escrit uns anys abans amb aquest títol. Comença amb un motiu rítmic presentat en fortíssim i a l'uníson pels quatre instruments, un motiu que es pot identificar amb el destí, i que apareix al llarg de l'obra. El segon moviment presenta el tema de la Mort —que en el poema original de Mathias Claudius li diu a la noia: “No tinguis por, dona'm la mà, soc la teva amiga”— i quatre variacions. El tercer moviment és sarcàstic, i barreja el motiu rítmic del destí amb el tema de la mort. L'esbojarrada cursa cap al no-res porta al darrer moviment que presenta una mena de dansa macabra a ritme de tarantel·la on el motiu de la Mort esdevé omnipresent. L'any 1900, Gustav Mahler va orquestrar el quartet donant-li una textura més simfònica, més espessa, que aprofundeix encara més en l'expressivitat de la música de Schubert.

David Puertas Esteve, divulgador musical

la temporada ibercamera agraeix el suport de: _____

amb el patrocini de

amb el suport de

amb la col·laboració de

mitjans col·laboradors

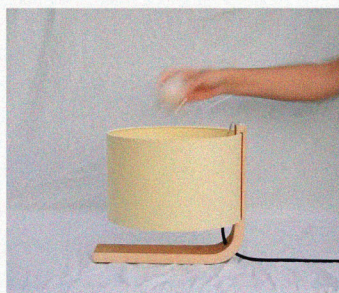
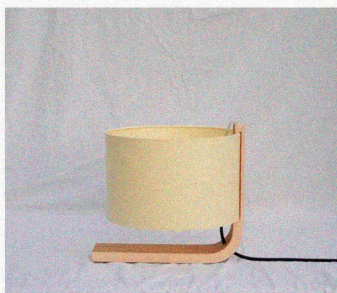
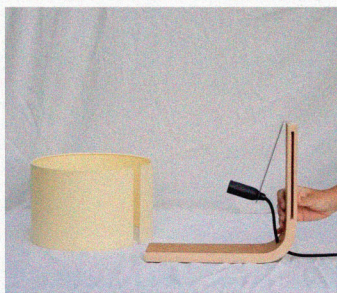
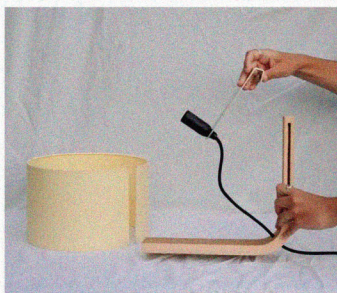
ibercamera col·labora amb

Llum de sobretaula

ELE

de Marina Vera i Frank Prat

Disponible a la botiga del
Museu del disseny de Barcelona

iber:Camera

proper concert

04/05/2025 – 19:00 h / sala montsalvatge

orquestra simfònica de galícia
jan lisiecki, piano
roberto gonzález-monjas, director

sibelius, pan i eco, op. 53
chopin, concert per a piano núm. 1
dvorák, simfonia del nou món

t. 93 317 90 50

www.ibercameragirona.cat